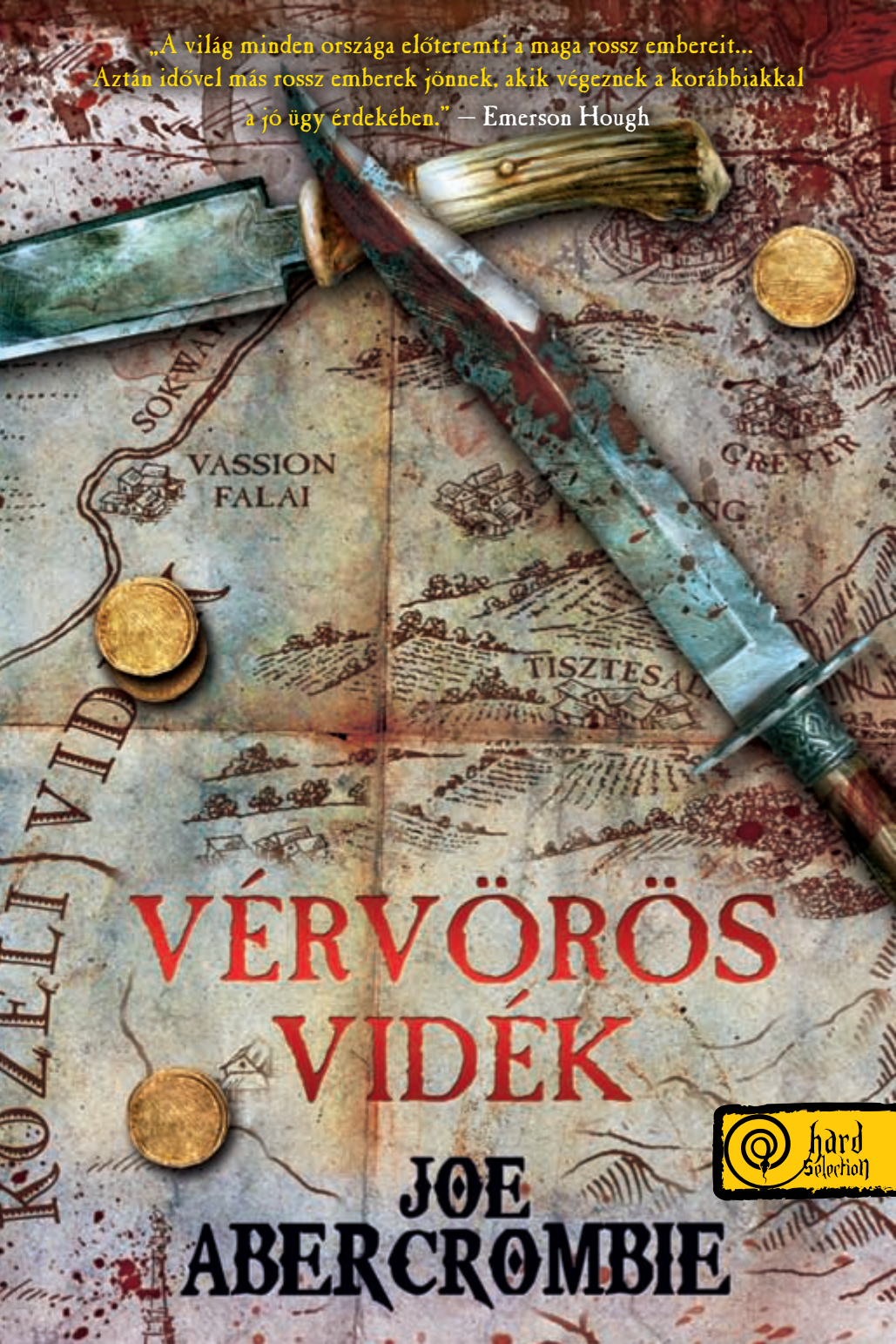

„A világ minden országa előteremtí a maga rossz embereit...
Aztán idővel más rossz emberek jönnek, akik végeznek a korábbiakkal
a jó ügy érdekében.” — Emerson Hough

VÉRVÖRÖS VIDÉK

JOE
ABERCROMBIE

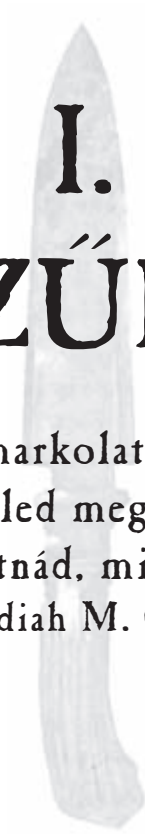

JOE
ABERCROMBIE
VÉRVÖRÖS
VIDÉK

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Teddynek
és Clint Eastwoodnak.

De mivel Clintet ez nyilván
nem hatja meg különösebben,
főleg Teddynek.

I. ZÚR

„Te, ki a markolat és a hüvely
alapján ítéled meg az embert,
hogyan is tudhatnád, milyen a jó penge?”
— Jedediah M. Grant —

Gyáva egy alak

— **A**rány. — Sóvár szájából úgy hangzott a szó, mint egy megoldhatatlan rejtvény. — Megőrjíti az embert.
Szende bólintott.

— Legalábbis azt, aki nem eleve őrült.

Stupfer húsárudája előtt ültek, ami a nevét tekintve akár bordély is lehetett volna, valójában azonban a legrosszabb ételt kínálta ötven mérföldes körzeten belül, és ez bizony az erős konkurencia mellett igazán szép teljesítménynek számított. Szende a szekere pákolt zsákokon kuporgott, Sóvár pedig úgy gubbasztott a korláton, mintha szálka ment volna a fenekébe, és nagyon szúrná. A nyüzsgő tömeget figyelték.

— Azért jöttem ide, hogy elmeneküljek az emberek elől — mondta Sóvár.

Szende bólintott.

— Erre nézd meg!

Az előző nyáron egy egész napot el lehetett tölteni a városban anélkül, hogy akár csak két ismeretlen ember is szembe jött volna. Bizonyos napokon összesen nem lehetett két embert látni. Csak hogy pár eltelt hónap meg az újonnan talált arany sok mindent képes megváltoztatni. Mostanra Tisztesalku szinte szétfeszült rongyos varrásainál a merész pionírok tömegeitől. A forgalom egyirányú volt, mindenki nyugatnak, a képzelt javak felé tartott. Akadt, aki olyan sebesen rohant át a településen, ahogy csak a nagy tolongásban lehetett, mások pedig megálltak, és maguk is a káosz részei

lettek. Szekerek kerekei zörögtek, öszvérek ordítottak, lovak nyerítettek, birkák bégettek, ökrök bögtek. A mindenféle bőrszínű, szegény és gazdag férfiak, nők és gyerekek számtalan nyelvű ordítása és bömbölése éppen úgy hozzájárult a hangzavarhoz. A látvány is meglehetősen színes lehetett volna, ha a felvert por nem fest mindent egyenszürkére.

Sóvár hangosan szürcsölt egy kortyra valót a kezében lévő palackból.

– Szép kis változatosság, mi?

Szende bólintott.

– Mind a semmiért akarnak kapni valamit.

Mindenkit magával ragadott a remény örülete. Vagy a kapzsiságé, attól függően, hogy a megfigyelőt mennyire töltötte el az emberiségbe vetett hit. Szende nem állíthatta, hogy csordultig telt volna vele. Mindenki megrészegült a lehetőségtől, hogy elzarándokolhat egy jéghideg vizű pocsolyához, és két kezével kaparja ki magának az új életét, régi, vérszegény önmagát pedig levedlett bőrként hagyja hátra a parton, így találva rá a boldogsághoz vezető legrövidebb útra.

– Kísértést érzel, hogy velük tartsz? – kérdezte Sóvár.

Szende a metszőfogaihoz szorította a nyelvét, és kiköpött a két köztí résen.

– Én ugyan nem.

Ha élve át is jutnak a Messzi Vidéken, jó eséllyel seggig érő jeges vízben töltik a telet, és a pusztta földön kívül semmit sem fognak kiásni. Ha pedig valakinek mégis szerencsét hoz az ásója, akkor mi van? A gazdagokat ugyanúgy utolérheti a balsorsuk.

Volt idő, amikor Szende is azt hitte, hogy kaphat valamit a semmiért cserébe. Hogy kibújhat a régi bőréből, és mosolyogva állhat tovább. Aztán kiderült, hogy a rövidebb út nem mindig oda vezet, ahová az ember szeretné, ráadásul véráztatta tájak felé is viheti az embert.

– Elég, ha aranyról kezdenek pletykálni, és az emberek máris megőrülnek. – Sóvár újra meghúzta a palackot, inas nyakán fel-le billegett az ádámcsutkjája. Két reménybeli aranyásót figyelt, akik az

egyik standnál az utolsó csákányért mentek öltre, miközben a kereskedő hiába igyekezett csillapítani őket. – Képzeld el, mit fognak művelni ezek a marhák, ha valaha egy aranyrög kerül a kezükbe.

A nőnek nem kellett elképzelnie. A saját szemével látta, és nem tartozott a nagy becsben tartott emlékei közé.

– A férfiaknak egyáltalán nem kell sok, hogy állatként viselkedjenek.

– A nőknek sem – tette hozzá Sóvár.

Szende összehúzott szemmel pillantott rá.

– Miért rám nézel?

– Körülötted forognak a gondolataim.

– Nem biztos, hogy szívesen vagyok olyan közel az arcodhoz.

Sóvár felnevetett, kivillantva sírkövekre emlékeztető fogait, és átadta a nőnek az üveget.

– Miért nem kerítesz magadnak egy férfit, Szende?

– Azt hiszem, nem szeretem különösebben a férfiakat.

– Te senkit sem szeretsz különösebben.

– Ők kezdték.

– Az összes?

– Éppen elegen. – Alaposan letörölte az üveg száját, és ügyelt rá, hogy csak egy keveset szürcsöljön. Tudta, hogy egy kis szürcsölésből milyen könnyen lesz egy korty, az pedig aztán milyen könnyen fordul át nyakalásba, hogy az ember végül hűgyszagúan ébredjen, fél lábát a patakba lógatva. De most már másokért is felelősséggel tartozott, és elege volt belőle, hogy annyi embernek okozott csalódást.

A verekedőket szétválasztották, és most mindegyik a saját nyelvén szórt átkokat a másikra. Egyikük sem értette, pontosan mit mond a másik, de azért a lényeget illetően nem lehettek kétségeik. A jelek szerint a csákány időközben felszívódott, nyilván egy ravaszabb kalandor csórta el, amíg körülötte mindenki mással foglalkozott.

– Az arany garantáltan megőrjíti az embereket – dörmögte Sóvár, éppen olyan sóváran, ahogyan a neve sugallta. – Azért ha megnyílna a föld, és az orrom elé tolná a jóságot, én sem hiszem, hogy visszautasítanék egy rögöt.

Szende a tanyára gondolt, a rengeteg rá váró feladatra meg az időre, amit nem fog tudni rászánni. Hüvelykujja bőrkeményedéses végét mutatóujja megrágott begyéhez dörzsölte. Egy sebesen továbbfutó pillanatra a hegyek közé tett kirándulás nem is tűnt olyan örült ötletnek. És ha tényleg van odafönt arany? Valamelyik patak medrében talán felfoghatatlan mennyiség hever belőle szétszórva, csakis az ő viszkető ujjbegyeinek csókjára várva. Déli Szende, a Közeli Vidék legszerencsésebb asszonya...

– Hah! – Úgy hessegette el a gondolatot, mint egy bosszantó legyet. A remény olyan luxus volt, amit nem engedhetett meg magának. – Tapasztalataim szerint a föld semmit sem ad csak úgy. Éppen olyan fősvény, mint mi vagyunk.

– Abból sok van neked, igaz?

– Miből?

– Tapasztalatból.

A nő kacsintott, és visszaadta a palackot.

– Több mint amit el tudsz képzelni, vénember. – Sokkal több, mint a legtöbb pionírnak, annyi biztos. Szende fejcsóválva figyelt egy újonnan érkező társaságot. A külsejükből ítélve uniós notabilitások lehettek. Inkább mintha piknikhez öltöztek volna, nem pedig pár száz mérföldnyi caplatáshoz a törvényen kívüli pusztaságon át. Nyilván megelégedhettek volna a kényelmes életükkel, egyszer csak mégis úgy döntöttek, hogy igyekeznek megragadni az esélyt, és annál is többre szert tenni, mint amijük van. Szende kíváncsi lett volna, mennyi idő kell hozzá, hogy megtörve és legatyásodva somfordáljanak haza. Már ha egyáltalán hazaérnek valaha.

– Hol van Csobog? – kérdezte Sóvár.

– A tanyán vigyáz az öcsémre meg a húgomra.

– Nem láttam már egy ideje.

– Mert nem járt erre felé egy ideje. Fáj neki, ha lovagolnia kell, azt mondja.

– Öregszik. Mindannyiunkkal megtörténik egyszer. Ha találkoztok, mondd meg neki, hogy hiányzik.

– Ha itt lenne, egy húzásra kiitta volna az üveget, és szidnád, mint a bokrot.

– Az fix! – Sóvár felsóhajtott. – Így megy ez, ha az embernek hiányzik valaki.

Időközben Bárány már az utca forgatagán át gázolt feléjük, ősz bozontja görbe tartása ellenére is magasan a többiek feje fölé emelkedett, széles válla körül még a szokásosnál is nyiszlettebb társaság gyűlt össze.

– Mennyit kaptál érte? – kérdezte a nő, és leugrott a szekérről.

Bárány elfintorodott, mint aki tudja, mi következik.

– Huszonhetet? – Mennydörgő hangja a szó végére érve felfelé kunkorodott, amitől a szám kérdésnek hatott. Valójában azonban ezt kérdezte: *Nagyon elbasztam?*

Szende megrázta a fejét, és nyelvével kinyomta oldalt az arcát, amiből a férfi tudta, hogy ez a mostani elbaszás úgy erős közepesnek számít.

– Gyáva egy alak vagy, Bárány, a kurva életbe! – A nő rácsapott a zsákokra, amitől porfelhő szállt fel a magok közül. – Nem azért vonszoltam két napig ezt az izét ideig, hogy aztán ingyen osztogassam.

Bárány még jobban grimaszolt, ősz szakállal keretezett, cserzett, piszkos arcán mély gödrök futottak végig a régi hegek meg a mosolyráncok között.

– Nem értek az alkudozáshoz, Szende, te is tudod.

– Mondd csak, mihez értesz te egyáltalán? – vetette hátra a vállá fölött a nő, ahogy Cserepes árudája felé indult. Megvárta, amíg egy csapat foltos szőrű kecske mekegve elbattyog mellette, aztán oldalvást bevette magát a forgalomba. – Márminth a zsákrakodáson kívül.

– Az is valami, nem? – mormogta a férfi.

A fűrészáru, a fűszerek és az egymásnak feszülő testek kipárolgásától szaglózó üzlet még az utcánál is zsúfoltabb volt. A nőnek át kellett furakodnia egy alkalmazott meg egy feketénél is feketébb déli között, aki valami számára eddig teljességgel ismeretlen nyelven próbálta megértetni magát, aztán elhajolt egy, az alacsony gerendákról lógó, és egy óvatlan könyök által meglökött mosódeszka előtt, majd kikerült egy homlokát ráncoló dzsinnt, akinek vörös

hajából még mindig levelektől hemzsező ágak álltak ki. A nyugat felé csörtető tömegek jó kereseti forrást jelentettek, de jaj volt annak a kereskedőnek, aki megpróbált Szende meg a bevétele közé állni.

– Cserepes? – bömbölte a nő. Suttogással nem ment volna semmire. – Cserepes!

A kereskedő éppen lisztet mért egy embermagasságú mérlegen, de erre felkapta a fejét.

– Déli Szende Tisztessalkuban! Minő szerencsés napom van!

– Nagyon úgy fest. Az egész város csordultig telt balfékekkel, akiket átverhetsz! – Az utolsó szónak jókora nyomatékot adott, ami elég volt hozzá, hogy jó páran feléjük forduljanak, Cserepes pedig a csípőjének támassza két vaskos öklét.

– Senki sem ver át senkit – közölte.

– Addig nem is, amíg rajta tartom a szemem az üzleten.

– Apáddal huszonhétben állapodtunk meg, Szende.

– Te is tudod, hogy nem az apám. És azt is tudod, hogy szart sem ér az a megállapodás, amit nem velem kötöttél.

Cserepes felhúzott szemöldökkel pillantott Bárányra, de ő inkább a cipője orrát bámulta, és csoszogva oldalazott, mintha hiábavalóan próbálna felszívódni. Megtermett ember létére az északföldinek elég renyhe szeme lehetett, mert képtelen volt állni bárki másnak a tekintetét. Jószerű ember volt, szorgalmasan dolgozott, és eddig becsülettel pótolta Ro meg Pit apját, de még Szendéét is, már amennyire a nő megadta neki az esélyt. Rendes ember volt, de a holtakra is, gyáva egy alak!

Szende helyette meg miatta is szégyellte magát, ami azért bosszantotta. Úgy döfött Cserepes arcába, mintha az ujjá tör volna, amit egyáltalán nincs skrupulusa használni.

– Tisztessalku igazán különös név egy városnak, ahol így lenyúlod az üzletfeleidet. Tavalý huszonnyolcat fizettél, és negyed ennyi vásárlód sem volt. Harmincnyolcat kérek.

– Micsoda? – Cserepes hangja még magasabbra szökött, mint ahogy a nő számított rá. – Aranyból van az a gabona talán?

– Abból bizony. Csúcsminőség! A saját két hólyagos kezemmel csépeltem, basszus!

– Meg én az enyémmel – dörmögte Bárány.

– Csend! – intette le Szende. – Harmincnyolcat kérek, és nem vagyok hajlandó alkudni.

– Na ne szórakozz velem! – dühöngött Cserepes, hájas arcán dühös ráncok futottak végig. – Csak mert szerettem anyádat, megadok huszonkilencet.

– Soha nem szeretnél te senkit és semmit a saját pénztárcádon kívül. Ha harmincnyolcnál kevesebbet ajánlasz, inkább letelepszem a boltod mellett, és olcsóban fogom árulni az erre járóknak, mint te.

A férfi tudta, hogy Szende meg is tenné, még akkor is, ha bukna a dolgon. Az ember csak akkor fenyegetőzzön, ha legalább félig-meddig biztos benne, hogy be is váltja, amit ígért.

– Harmincegy – préselte ki magából.

– Harmincöt.

– Feltartod ezeket a jóembereket, te önző liba! – Vagy talán inkább éreztette ezekkel a jóemberekkel, micsoda hasznot fölöz le magának a kereskedő, az pedig félt tőle, hogy a vevőinek előbb-utóbb leesik a tantusz.

– Egytől egyig aljanép, és fel is tartom őket, amíg Juvens vissza nem tér a holtak földjéről, ha az kell hozzá, hogy harmincötöt ajánlj.

– Harminckettő.

– Harmincöt.

– Harminchárom, és felőlem fel is gyűjthatsz a boltot kifelé menet.

– Ne kísérts, te hájas gazember! Harminchárom, de akkor adj még hozzá kettőt azokból az új ásókból meg egy kis takarmányt is az ökreimnek. Majdnem annyit esznek, mint te. – A tenyerébe köpött, és kinyújtotta a kezét.

Cserepes keserűen szorította össze a száját, de azért ő is köpött, és kezét ráztak.

– Anyád sem volt jobb.

– Ki nem állhattam azt a nőt. – Szende könyökölve indult vissza az ajtó felé, hagyva, hogy Cserepes a következő vevőjén töltse ki a dühét. – Nem is olyan nehéz, igaz? – vetette oda a válla fölött Báránynak.

A nagydarab öreg északföldi megvakarta tépett fülcimpáját.

– Azt hiszem, én inkább maradtam volna a huszonhétnél.

– Ez csak azért van, mert gyáva egy alak vagy. Jobb megtenni, mint örökké tartani tőle. Nem ezt mondtad nekem mindig?

– Az idő megmutatta, hogy annak is megvan az árnyoldala, ha az ember ehhez tartja magát – dörögte Bárány, de Szendét túlságosan lefoglalta az önelégültség.

A harminchárom jó ár volt. Előre kiszámolt mindent, és ha harminchármat kapnak, akkor Rónak még azután is lesz mit felírnia a könyveibe, hogy megjavították a pajta beázó tetejét, meg vesznek egy pár tenyészdisznót a télen levágottak helyett. Talán még némi vetőmag is belefér, és akkor megpróbálhatják feltámasztani a káposztáskertet. Mosolyogva gondolta végig, mi mindent helyrehozhat, és mi mindent építhet ennyi pénzből.

„Nem kell nagyot álmodnod – mondta mindig az anyja, ha nagy ritkán jókedvében volt. – Valami kicsikét éppen elég lesz.”

– Na, mozgassuk meg a zsákokat – szólt Szende.

Igaz, Bárány jócskán benne járt már a korban, és lelassult, mint egy hön szeretett öreg bivaly, de az erejéből mit sem veszített. Nem létezett súly, ami alatt meghajlott volna a háta. Szendének nem volt más dolga, mint hogy megvesse a lábát a szekéren, és a zsákokat sorra egymás után a férfi vállára emelje, aki kevesebbet panaszkodott a teherre, mint a szekérderék. Bárány aztán megfordult, és négyesével átcipelte a zsákokat Cserepes udvarára, ahol olyan könnyedén halmozta fel őket, mintha tollakkal lettek volna tele. Igaz, Szende feleannyit nyomott, mint a férfi, de neki jutott a könnyebb feladat, ráadásul huszonöt évvel fiatalabb is volt, hamarosan mégis jobban ömlött róla a víz, mint egy frissen ásott kútból. A trikója a hátára, a haja az arcába tapadt, karját rózsaszínre dörzsölte a vászon, és fehérre festette a gabonából felszálló por. Nyelvét a fogai között tátongó résbe szorítva vadul káromkodni kezdett.

Bárány csak állt ott az egyik vállán két, a másikon egy zsákkal, és még csak nem is zihált különösebben. Mély nevetőráncai szerte-szaladtak a szeme körül.

– Akarsz pihenni, Szende?

A nő mogorván nézett rá.

– Pihentető lenne, ha nem szekálnál végre.

– Elrendezhetnék néhány zsákot úgy, hogy kényelmesen elfekhes rajtuk. Talán még egy takaró is akad itt valahol. Énekelhetnék neked egy altatódalt, mint amikor még fiatal voltál.

– Most is fiatal vagyok.

– Többé-kevésbé. Néha eszembe jut az a kislány, aki annyit mosolygott rám. – Bárány a fejét ingatva révedt a távolba. – Olyankor elgondolkodom rajta, vajon hol szúrhattuk el anyáddal.

– Ő meghalt, te meg fabatkát sem érsz? – Szende felemelte a következő zsákot, és amilyen magasról csak tudta, a férfi vállára ejtette.

Bárány mosolyogva csapott rá a tetejére széles tenyerével.

– Talán tényleg erről van szó. – Ahogy megfordult, kis híján összeütközött egy másik északföldivel, aki éppen akkora volt, mint ő, csak sokkal baljóslatúbban festett. Az idegen mérgesen káromkodni kezdett, aztán inkább elhallgatott. Bárány leszegett fejjel caplatott tovább, mint mindig, ha akár csak távolról is valamiféle zűr szelét érezte. Az északföldi komoran nézett fel Szendére.

– Mi van? – A nő állta a tekintetét.

Az idegen Bárány után nézett, aztán a szakállát vakargatva odébbállt.

Az árnyak egyre hosszabbra nyúltak, és a nyugati égbolton a felhőket már rózsaszínre festette a lemenő nap fénye, amikor Szende az utolsó zsákot is ledobta a vigyorgó Cserepes elé, aki a vaskos mutatóujján zsinóron himbálódzó bőrszényben nyújtotta felé a pénzt. A nő kiegyenesítette a hátát, kesztyűjével megtörölte a homlokát, aztán kinyitotta az erszényt, és belepillantott.

– Mind itt van?

– Nem foglak kirabolni.

– Azt garantálom, hogy nem fogsz. – Azzal nekilátott megszámolni. „A tolvaj arról ismerszik meg – mondta mindig az anyja –, hogy a saját pénzére mindig gondosan ügyel.”

– Talán nekem is át kellene néznem minden zsákot, hátha valamelyikben szar van gabona helyett?

Szende felmordult.

– Ha szar lenne, akkor talán nem adnád el utána?

A kereskedő felsóhajtott.

– Legyen, ahogy akarsz.

– Úgy lesz.

– Általában úgy van – tette hozzá Bárány.

Csend lett, egy pillanatig csak az érmék csörgése hallatszott, közben a nő a számokat forgatta a fejében.

– Azt hallottam, Arany Glama még egy csatát nyert a gödörben Greyer közelében – mondta aztán Cserepes. – Állítólag ő a legtökösebb gazember a Közeli Vidéken, márpedig arrafelé akad pár tökös gazember. Hülye, aki mostanság ellene fogad, bármilyen odszot is kínálnak. De az is hülye, aki kiáll ellene harcolni.

– Semmi kétség – dörmögte Bárány, aki inkább csendben maradt, ha az erőszakra terelődött a szó.

– Valaki, aki ott volt, azt mesélte nekem, hogy Harisnyás Medvének a seggén ömlött ki a bele, annyira megverte.

– Ez szórakoztatásnak számít, igaz? – kérdezte Szende.

– Jobb, mintha a saját beleidet szarod ki.

– Hát ettől még nem kaptam kedvet hozzá.

Cserepes vállat vont.

– Léteznek rosszabb műsorok is. Hallottál a csatáról odafent Rostodnál?

– Valamit emlegettek – mormogta a nő, de igyekezett továbbra is a számolásra koncentrálni.

– Úgy tudom, megint legyőzték a lázadókat. Ezúttal alaposan elverték őket. Mind leléceltek. Mármint azok, akiket nem fogott el az Inkvizíció.

– Szerencsétlenek – szólt Bárány.

Szende egy pillanatra felfüggesztette a számolást, aztán folytatta. Sok szerencsétlen létezett a világban, nem foglalkozhatott az összesel. Éppen eleget aggódott az öccse, a húga, Bárány, Csobog meg a tanya miatt, esze ágában nem volt még mások balsorsán is keseregni.

– Lehet, hogy Mulkovánál még felveszik a harcot, de huzamosabb időre biztosan nem tudják megvetni a lábukat. – Hangosan csikorgott a kerítés, ahogy Cserepes nekitámasztotta puha, széles

hátát. Két kezét a hóna alá dugta, hüvelykujjai felfelé álltak. – A háborúnak koránt sincs vége, már ha ezt háborúnak lehet nevezni egyáltalán. Rengeteg embert elkergettek a lakóhelyéről. Elkergették vagy kifüstölték őket. Mások meg egyszerűen elvesztették mindenüket. A hágókat megnyitották, sorra jönnek a hajók is. Hirtelen rengetegen kezdtek el nyugaton keresni a boldogulásukat. – A porban furdó utca káosza felé intett a fejével. Még napnyugta után is forrongott a tömeg. – Ezek csak az első hullámok. Hamarosan jön az áradat.

Bárány megszívta az orrát.

– Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy a hegyek mégsem mind aranyból vannak, és nemsokára visszafelé kezdenének özölni.

– Egyesek valóban visszamennek. Mások gyökeret eresztenek. És az Unió is utánuk fog jönni. Akármennyi földet szereznek meg, mindig többet akarnak, és a nyugati aranyleletek hírére pénzt fognak szagolni. Sarmis, az a sunyi vén gazember a határnál csörgeti a kardját a Birodalom nevében, de hát ő mást sem csinál. Nem fogja tudni megállítani az uniós sereget. – Cserepes közelebb lépett Szendéhez, és halkabban folytatta, mint aki egy titkot készül megosztani. – Azt hallottam, Hormringban máris uniós ügynökök tárgyalnak a csatlakozásról.

– Kivásárolják az embereket?

– Az egyik kezükben érmék lesznek nyilván, de a másikban kard. Mindig így van. El kellene gondolkodnunk rajta, mit lépünk, ha megérkeznek Tisztessalkuba. Muszáj összetartanunk legalább nekünk, akik már itt vagyunk egy ideje.

– Nem érdekel a politika. – Szendét semmi sem érdekelt, amiből baja származhat.

– A legtöbben így vagyunk vele – közölte Cserepes –, mi viszont néha mégis érdekelnék a politikát. Az Unió jönni fog, és hozza a törvényeit is.

– A törvényt egyáltalán nem tűnik olyan rossz dolognak – hazudta Szende.

– Talán nem. De a törvényt olyan gyorsan követik az adók is, mint kordé a szamarat.

– Nem mondhatnám, hogy rajongok az adókért.

– Csak a lopás flancosabb változata, nem igaz? Akkor már inkább raboljon ki egy tisztességes útonálló maszkban, fegyverrel, mint valami sápatag rohadék tollal meg papírral.

– Hát nem is tudom – dünnyögte Szende. Azok közül, akiket ő rabolt ki, senki sem volt elragadtatva az élménytől, sokan pedig még a többieknél is inkább nehezményezték a dolgot. Visszacúsztatta az érméket a zsákocskába, és szorosra húzta a zsineget.

– Mennyit számoltál? – kérdezte Cserepes. – Hiányzik belőle?

– Most nem. De azért biztos, ami biztos, ezentúl is rajtad tartom a szemem.

A kereskedő széles mosolyra húzta a száját.

– El is várom tőled.

A nő összeszedett pár szükségesnek tartott dolgot: sót, ecetet, némi cukrot, mivel ahhoz csak ritkán lehetett hozzájutni, egy darabka szárított marhahúst, egy fél zacskó szöget, amiről Cserepesnek az a vicc jutott eszébe, hogy Szende maga sem ér többet egy fél zacskó szögnel, amiről Szendének az a vicc jutott eszébe, hogy mindjárt odaszögezi a férfi golyóit a combjához, amiről Báránynak az a vicc jutott eszébe, hogy Cserepes golyói annyira kicsik, hogy még egy szöget sem lehet beléjük verni. Aztán elnevetgéltek egymás szellemességén.

A nőt kis híján elragadta a hév, és majdnem vett egy új inget Pitnek, pedig azt még a lehető legjobb áron sem engedhették meg maguknak, Bárány azonban még időben megkocogtatta a karját, mire inkább tűt és cérnát vett, amivel majd varrhat egy új inget az északföldi valamelyik régi holmijából. Pit annyira sovány volt, hogy Bárány egyetlen ingéből öt is kitelt volna a számára. A tű újféle volt. Cserepes azt mondta, Aduában egy gép több százat is préselt belőle egyszerre. Szende elmosolyodott, és arra gondolt, hogy Csobog ősz üstökét rázva most nyilván azon elmélkedne, hogy ha már az ilyesféle holmikat is egy gép gyártja, vajon mit találnak majd ki legközelebb, Ro pedig a fürgé ujjai között addig forgatná a tűt, amíg ki nem találja, hogyan készült.

Szende egy pillanatra megállt a szeszek előtt, az üvegek borostyánszínben ragyogtak a félhomályban. Aztán vett egy mély lélegzetet,

és kisietett az utcára. Ezt az alkut nehezebb volt megkötnie magával, mint azt a másikat az imént Cserepessel. Ezzel végeztek is.

– Soha többé ne gyere vissza ebbe a boltba, te őrült szuka! – kiáltotta a kereskedő, ahogy a nő felmászott a szekérre Bárány mellé. – Majd tönkretettél!

– Jövő ilyenkor?

A férfi intett kövér kezével, és már fordult is vissza a vevőihez.

– Igen, viszlát jövőre!

Szende a fék után nyúlt, hogy kiengedje, és kis híján beletúrt annak az északföldinek a szakállába, akivel Bárány összeütközött az imént. A férfi a szekér mellett állt, és úgy ráncolta a homlokát, mint aki valamilyen homályos emléket igyekszik éppen felidézni. Hüvelykujját az övébe akasztotta, kezét kardja nagy, egyszerű markolatának közelében tartva.

Kemény embernek tűnt, egyik szeme alól cakkos szélű heg indult, és futott végig gyér szakálla alatt. Szende barátságosan pillantott rá, de azért lopva elővette a kését, úgy fordítva a pengét, hogy rejtve maradjon az alkarja mögött. Jobb, ha ott van az acél az ember kezében, aztán mégsem lesz zűr, mintha zűrben találja magát, és nincs acél a kezében.

Az északföldi mondott valamit a saját nyelvén. Bárány kicsit lejjebb hajolt a bakról, de még csak arra sem fordult. Az északföldi megint megszólalt. Bárány dörmögve válaszolt valamit, aztán meg-rántotta a kantárt, és az ökrök megindultak. Szende megbillent, ahogy a szekér nekilódult, majd miután valamivel távolabb gurultak a keréknyomoktól szabdalt utcán, hátrapillantott a vállá fölért. Az északföldi még mindig ott állt az általuk felvert porfelhőben, és összevont szemöldökkel nézett utánuk.

– Mit akart?

– Semmit – felelte Bárány. A nő visszacsúsztatta a kést a tokjába, aztán megtámasztotta a lábát a korláton, hátradőlt, és mélyen az arcába húzta a kalapja karimáját, hogy a lenyugvó nap ne süthessen a szemébe. – A világ hemzseg a furcsa emberektől, nem is vitás. Ha túl sokat foglalkozol azzal, hogy vajon mi járhat a fejükben, akkor egész életedben aggódni fogsz.

Bárány jobban összehúzta magát, mint valaha. Mintha a saját mellkasában próbálna menedéket keresni.

Szende felmordult.

– Kurvára gyáva egy alak vagy.

A férfi a szeme sarkából pillantott rá, aztán elfordította a tekintetét.

– Van annál rosszabb is, mint ha valaki egyszerűen gyáva.

Éppen hangosan nevettek, amikor az emelkedő tetejére értek, és a keskeny völgy elējük tárult. Valami tréfán, amit Bárány süttött el. A férfi szokás szerint jobb kedvre derült, amint elhagyták a várost. Annyi ember között soha nem érezte magát igazán elemében.

Még Szende is vidámabb lett, ahogy haladtak az ösvényen, ami alig volt több két fakó csíknál a hosszú fűben. Fiatalabb korában sötét időszakokat élt át. Vaksötét időszakokat. Volt, hogy azt hitte, megölik a szabad ég alatt, és hagyják elrohadni. Volt, hogy várta, mikor fogják el, kötik fel, és vetik a hulláját a kutyák elé. Nem egyszer félelemtől verejtékezve riadt fel az éjszaka közepén. Olyankor megfogadta, hogy élete minden pillanatáért hálás lesz, ha megkapja a sorstól a lehetőséget, hogy még egyszer végighaladhat ezen a jellegtelen ösvényen. Később aztán valamiért mégsem érzett örök hálát, de hát így megy ez a fogadalmakkal. Azért határozottan könnyűnek érezte magát, miközben a szekér hazafelé gurult.

Aztán megpillantották a tanyát, és a nőnek a torkán akadt a nevetés. Csak ültek némán a bakon, körülöttük a fű hullámozott a szélben. Szende nem kapott levegőt, nem jutott szóhoz, de még gondolkodni sem bírt, az ereiben mintha jeges víz áramlott volna. Aztán leugrott a szekérről, és rohanni kezdett.

– Szende! – üvöltötte mögötte Bárány, de a nő szinte meg sem hallotta. Saját ziháló lélegzetének hangja töltötte be a fülét, ahogy vágatott lefelé a lejtőn, a föld és az ég vadul rázkódott körülötte. Átvágott a borostásra nyírt földön, amit alig egy hete arattak le. Átugrott a ledöntött kerítésen meg a sárba tiport csirketollakon.

Megérkezett az udvarba – oda, ahol valaha az udvar volt –, és tehetetlenül megtorpant. A házból csak elszenesedett gerendák és egy rakás törmelék maradt. Semmi sem állt többé, csak a düledező kémény. És még az sem füstölt. Az eső már egy-két nappal korábban elolthatta a tüzeket, de így is minden kiégett. Szende körbefutotta a pajta megfeketedett maradványait, most már minden egyes lélegzetvételével nyűszített a kétségbeeséstől.

Csobog hátul lógott a nagy fán. Éppen Szende anyjának sírja fölött kötötték fel, a sírkövet pedig ledöntötték. A férfi testéből nyílveszők álltak ki. Talán egy tucat, talán annál is több.

Szende úgy érezte, mintha gyomron rúgták volna. Karjait maga köré fonta, felnyögött, a fa pedig vele nyögött, ahogy a szél megrázta a leveleit, és gyengéden meghintáztatta Csobog holttestét. Szegény ártalmatlan öreg. Még utánakiáltott, amikor elhajtottak a szerével. Azt mondta, ne aggódjon, majd ő vigyáz a gyerekekre, mire Szende elnevette magát, és azt felelte Csobognak, hogy nem aggódik, mert a gyerekek majd úgyis vigyáznak rá. Időközben már semmit sem látott a fájdalomtól, az élesen a szemébe fújó szélről. Még szorosabban fonta a teste köré a karját, és annyira fázott, hogy úgy érezte, semmi sem melegíthetné fel.

Bárány léptei dübörögtek mögötte sebesen, aztán lelassultak, és egy pillanattal később a férfi ott állt mellette.

– Hol vannak a gyerekek?

Átkutatták a házat és a pajtát. Lassan, módszeresen, zsibbadt, remegő kézzel. Bárány félrehúzta a megégett gerendákat, Szende pedig azzal a meggyőződéssel turkált a hamuban, hogy bármelyik pillanatban rátalálhat Pit és Ro csontjaira. De nem voltak a házban. Nem voltak a pajtában. Nem voltak az udvarban sem. A nő egyre dühödtebben kutatott, igyekeztén elfojtani magában a félelmet, igyekeztén elfojtani magában a reményt. A füvet túrta, a szemetet kaparta, de a testvérei helyett csak egy játéklövet talált, amit Bárány faragott Pitnek pár évvel korábban, meg Ro pár könyvének elszenesedett lapjait, amik szétporladtak az ujjai között.

A gyerekek eltűntek.

Szende csak állt ott, a szélbe meredt, egyik kisebesedett kezét a szájára szorította, a mellkasa vadul emelkedett és süllyedt. Egyetlenegy lehetőség jutott eszébe.

– Elrabolták őket – mondta rekedten.

Bárány bólintott, ősz hajára és ősz szakállára hamu csíkjai telepedtek.

– Miért?

– Nem tudom.

A nő megfeketedett kezét előbb az ingébe törölte, aztán öklöbe szorította.

– Utánuk kell mennünk.

– Igen.

Szende leguggolt a fánál az összetaposott homokba. Megtörölte az orrát és a szemét, aztán görnyedve követte a nyomokat egy másik összejárt földdarabig. Talált egy üres üveget a sárban, félredobta. Nem strapálták magukat azzal, hogy elrejtsek a nyomaikat. Lópaták vájta mélyedések vették körül az épületmaradványokat.

– Azt mondanám, úgy húszan lehetnek. Viszont akár negyven ló is lehetett náluk. A lovas nélkülieket itt pályázták ki.

– Talán azokkal vitték el a gyerekeket?

– Hová?

Bárány csak a fejét rázta.

Szende mondta tovább, mindegy mit, csak kitöltse az ürességet. Mindenáron foglalkozni akart valamivel, hogy ne kelljen gondolkodnia.

– Ahogy én látom, nyugatról jöttek, és délnek mentek tovább. Méghozzá sietve.

– Hozom az ásókat. Eltemetjük Csobogot.

Gyorsan túlestek rajta. Szende felkapaszkodott a fára, pontosan tudta, hová léphet, és hol talál fogódzót. Régen, még mielőtt megjött Bárány, sokszor felmászott, miközben az anyja nézte, Csobog pedig tapsolt neki. Most, miután az anyját eltemették a fa alá, Csobogot pedig felakasztották rá, a nő valamiért biztos volt benne, hogy így vagy úgy, de minden miatta történt. Egy olyan múltat,

mint az övé, nem lehet csak úgy eltemetni, hogy aztán nevetve álljon odébb az ember.

Szende levágta a felakasztott férfit, aztán letördelte a testéből kiálló nyílveoszókat, és lesimította véres haját. Bárány közben megásta a sírt a nő anyjáié mellett. Szende lecsukta Csobog dülledt szemét, megérintette a férfi hideg arcát. A halott annyira kicsinek és soványnak tűnt, hogy legszívesebben ráadott volna egy kabátot, ha van kéznél éppen. Bárány ügyetlenül átölelte a testet, úgy engedte le a földre. A gödröt már ketten töltötték fel földdel, aztán felállították a nő anyjának sírkövét. A hideg szél felkapta a fekete meg szürke hamut, és magával vitte a csapkodó fű fölött a semmibe.

– Nem kellene mondanunk valamit? – kérdezte Szende.

– Nekem nincs mondanivalóm. – Bárány felugrott a bakra. Talán még egy óra lehetett hátra napnyugtáig.

– Nem azzal megyünk – jelentette ki Szende. – Gyorsabban tudok futni, mint azok a kurva ökrök.

– Viszont nem olyan sokáig, főleg nem teljes felszereléssel. És amúgy sincs értelme kapkodnunk. Mennyi előnyük lehet? Két nap? Három? Ráadásul biztosan nem kímélik a lovakat. Húsz ember, azt mondtad? Réálsan kell ezt szemlélnünk, Szende.

– Réálsan? – suttozta a nő. Nem akart hinni a fülének.

– Ha gyalog indulunk utánuk, és nem halunk éhen, vagy nem sodor el bennünket egy vihar, és megtaláljuk őket, akkor mi lesz? Még csak fel sem vagyunk fegyverkezve. Csak az a kés van nálad. Nem, olyan sebességgel üldözzük őket, ahogy Sömör és Calder lábai bírják. – Az ökrök felé bökött, akik kihasználták az időt, hogy legelészzenek egy kicsit. – Megpróbálunk leválasztani egy-két embert a nyájról, aztán valahogy kiszedjük belőlük, mi ez az egész.

– Éppen elég nyilvánvaló, mi ez az egész. – A nő Csobog sírjára mutatott. – És mi történik Róval meg Pittel, amíg mi ezeket követjük? – A végére már üvöltött a férfival, a hangja belehasított a csendbe, mire a faágakon kuporgó néhány reménykedő varjú riadtan reppent fel.

Bárány elhúzta a szája sarkát, de nem nézett a nőre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Utánuk megyünk. – Úgy mondta, mintha efelől már nem is maradt volna kétség. – Talán megállapodhatunk velük. Visszavásárolhatjuk őket.

– Visszavásárolhatjuk őket? Felgyűjtják a tanyánkat, felakasztják a barátodat, elrabolják a gyerekeidet, te meg fizetni akarsz, hogy mindezzel megtiszteltek? Kibaszott gyáva egy alak vagy!

A férfi továbbra sem nézett rá.

– Néha gyávaságra van szükség. – Nyers volt a hangja. Kiszáradt a torka. – Nincs annyi kiontott vér, amivel újra fel lehetne építeni ezt a tanyát, vagy amivel fel lehetne támasztani Csobogot. Semmit sem lehet visszacsínálni. A legtöbb, amit tehetünk, hogy visszaszerezünk a kicsiket, úgy, ahogy tudjuk. Biztonságban hazahozzuk őket. – A szája sarkából kiinduló rángás ezúttal végigfutott az arcán, egészen a szeme sarkáig. – Aztán meglátjuk.

Ahogy megindultak a lenyugvó nap felé, Szende még egyszer hátranézett. Az otthonára. A reményeire. Hogy megváltozhat minden egyetlen nap alatt! Nem maradt más, csak néhány, a rózsaszínre váltó égbolt felé bökő szenes gerenda. Nem kell nagyot álmodni. Soha életében nem érezte még magát ilyen mélyen, pedig akadt már néhány szörnyű napja életében. Ahhoz is alig maradt ereje, hogy felemelje a fejét.

– Miért kellett mindent felégetniük? – kérdezte suttogva.

– Egyesek szeretik a tüzet – felelte Bárány.

A férfi gyűrött kalapja alatt látszott gyűrött homloka, szemében meg-megvillantak a nap utolsó sugarai. Szende azon gondolkodott, vajon hogyan képes ilyen nyugodt maradni. Ugyanaz az ember, akinek még ahhoz sem volt vér a pucájában, hogy megalkudjon egy kereskedővel, rezzenéstelenül fogadta a halált meg az emberrablást. Reálisan szemlélte, hogy mindennek vége lett, amiért dolgoztak.

– Hogy lehetsz ilyen higgadt? – kérdezte a nő. – Mintha... mintha előre tudta volna, hogy ez jön.

Bárány még mindig nem fordult felé.

– Mindig ez jön.